

Mert nem az elnyugvás, a szunnyadás ideje az, hanem a megébredésé. Magocskák mocorognak a mélyben, csak megújuljanak, csak kiteljenek! Körbeér az esztendő.

Az angyalok énekelnek, a magyarok ünnepelnek...

Elsőre úgy tetszik: másik hajnal, másik ünnep. A földszívűek, erdőszívűek azonban meglátják, mert igaz szóval könyörögnek. Királyt várnak, s a világosságot kapják. Tudják, mert tudható: a legékesebb, legerősebb

RESTÁR SÁNDOR

késve

*pereg a filmem
de nem én rendezem
múltam már van (volt)
de csak arra emlékezem
– mintha eltűntem volna
én is
nemcsak a lakásom
szatyornyai ruha
ennyi maradásom
ennyi lenne az élet?*

döglött csendélet

*egészséges önbizalmam hiányában
fetrengék ----- a nyárban
hazudhatnék bár új életet
a mostani már
csupán döglött csendélet
:
meghasonlott táj
kívül-belül
csak Halál
falakon belül sincs
béke már
belém költözött
a rothadás
vádlóm:
a salétrom és a penész
belém hatol –
(már megszűnt a józan ész)
az utolsó tárgyalásra idéz be
ez a vers is sortüzekkel néz szembe!*

igék is megfakulnak, kihullnak egyszer az emlékezetből. A Másik ül a fehér paripa nyergében. A stílus.

De Törvény mégsincs kettő. Sem Ünnep, sem Király. Vissza kell, hogy térjen az emberfia. A Fény. Habár egyre jobban burjánzik a bozót. Létezik-e fájdalommasabb, súlyosabb kegyelem, mint magyarrá lenni?

Piros vérrrel virágozik, Szentlélekkel gyümölcsozik...

(legalább is az enyém?)

*pár megírt könyvem
tán ott porosodik
a Költészet Asztalán
: írtam mostoha sorsom
s nem tanultam saját káromon
groteszk
Óh mennyire az
káromom
de már csak késve
Jöhet az irgalom!*